

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Kurečková

MÁ MATIČKA.

J. V. Bládek.

Po dalekém moři táhnou se plachty bílé, provázek je vítr s břehů na daleké míle.

Pluje bílá loďka černotným mořem, jen se vy neutrapte, má matičko hořem.

Má matička doma, jak jen lehá, vatává, div že sobě nevypláče očí do krvava.

Má matička stará pláče jenom z tieba, ale i přes dálné moře srdce jí došlechá.

NA HRBITOVĚ.

J. V. Bládek.

Hroby pusté, rozvalené, bez kříže a bez kamene.

Od hrobů se řívek dělí, smutnějí jste neviděl.

Matku jinde pochovali, dítě tady zanechali.

Do vyprahlé sypké hlíny vrývají se ostružiny.

I ať kvete, i ať mrazí, sem až nikdo nepřichází.

V noci jen, kdy žví spíjí, chvil se ostruž pod krocejí.

A jak vítr dále spíší, koléhavku nese tíší.

MATČINA LÁSKA.

Láska matčina nevyváží snad nic na světě. Močené kouzlo lásky lé pravé čistě, ničím nekalené lásky, jaké jest jen matka sehnou ku svému dítěti, nenalézá se a nemůže se nalézt v žádném jiném nitru, než v nitru naší roditelky, matky. Žádný nedovede tak milovat, žádný nám tak nerozumí, žádný nám nedovede tak vyhovět a žádný nám tolik neodpoví, jako naše drahá matinka a též žádný tolik krutých zkoušek nesnese a neprožije, jako matka, již k nám pouťá to čisté kouzlo lásky vrozené. Stává tu močené kouzlo manželčské lásky, ta však již se dá často různými způsoby zviklati, buď jednou neb druhá strana, nátlakem nějakým povolí základy, které se často zborí a často i tam, kde se zdály skalopevnými. Manželé, rodina se rozežádá, odvykne si jeden druhému, založí si domov jiný, a mnohý jest zase šťasten. Zbudou mu z první jeho kdysi tak horoucí lásky, třeba jen iluze. Jinak jest to s láskou matčinou, byť by bylo dítě její sebe horší a třeba je celý svět opustil, v matčině srdci nalze vždy útěchy, soucitu a lásky mnohokrát více, než-li si takové dítě zaslouží. Matce při vědomí zdárného dítěte srdce plesá, však v případě nezdraví, krváčí. — Váš lásku ze srdce matčina již chová k oboum, nelze vyhledat, to bje stejné pro jedno tak jako pro druhé! — Vždyť v obou proudí její krev!

Drahe matinko! Jest nás zde mnoho, co jsme prožili krutý bol, kde jsme se musely rozloučit s drahým dítětem, jež nám neuprosná smrt odebrala. Však jedna účeha nám bol náš vždy zmírňovala a ta byla, že dítěto naše již netrpí, že se mu ulehčilo. — Však pomůžeme na poměr ubohých matek, které se loučí se syny, mnohá s několika, mnohá i s mužem. Jaká muka musí sdělit matka ta! V jakém napnutí a rozrušení nevyvolem se nalézá! Tot div, že z toho snad nesečká!

Co jest všechno naše utrpení, oproti tomu strašnému těch, tam za mořem? Na jaké dobré správy se může taková matka těšit! Jaká radost do budoucnosti očekává matky — ženy! — Pouze na jedno mohou spolohati, že, pak-li jim syny, muže, nepostříhají — tož jim s nich alespoň nadělají uražku, a to duševních i tělesných!

Kdo bude, než je zodpověden za všechna ta utrpení lidská! Pouze několik bestí v lidské kůži!!!

PANÍ BOHUMILĚ LUDVÍKOVĚ, V CHICAGU, ILL.

Paní Ludvíková, ředitelka Ludvíkovy divadelní společnosti v Chicagu, v „Zenských Listech“ ze dne 2. pros. nám líčí osudy její první premiery, divadelní kus, který byla sama sepsala a jak trpěla byla za to vlastními krajany pronásledována. A to jen proto, že si dovolila předložit některým zreado, by tam mohli nahlédnouti a poznati, jak vypadá odlesk duše člověka malého!

Jest to věru zvláštní, že některý člověk za svoje nešlechtné jednání nemese ani dost malé výtky. Za to však obyčejné sám jiného za poetivou a nezájímavou práci ještě osuzuje, a místo uznání, ještě mu ji značně ztrpčuje.

Čtená paní, vy se domníváte, že na vás si troufají jen proto, že jste ženou! Takým jest to jedno, ti neznají rozdílu neb meze, ti mají jen jeden cíl a ten je „msta.“

Mám mnoholetou zkušenost v tomto směru! Manžel můj a já od mládí pracujeme upřímně, nezájmně v podnicích české veřejnosti, zde v Americe, a zároveň i pro krajany za mořem. A jaké odměny se nám dostalo o dostává do teď! A to od lidí, kteří se počítají mezi „inteligenty“ a staví se do popředí v řadách Čechů amerických a chtějí lid náš poučovat, však ale jdou mu krásným šlechtným příkladem napřed! — Podám zde jen některé důkazy šlechtného jednání našich také — vůdce a krajanů vůdčí svému bratru! — Manžel můj byl pokladníkem výboru Kubelkova nadace, posléze změněné na Americkou nadaci. A za to, že pokladník poctivě střežil, byla mu práce jeho ztrpčována na osobní, jímž nechtěl v nepočetivě práci být po vůli, takže jej ze nudy jeho kolegové a jejich nástupu chtěli zmítni! A dohra celých aféry teprve přijde před soud! Manžel můj zastával podřízený úřad ve vládní službě, před několika roky, a šlechtný bratr a kolega chtěl mu chlebíček od úst vyrvat! — „Tot se ví, že se samé lásky krajan-ké“, posbí sekretáři do Washingtonu „Pokrok Západu“, zaškrtný modrou tužkou, že prý Bureš, předseda závodu, jako úředník vládní, vymáhá obilňsky pro list, a za druhé, že používá psa, které dostal na různé dráhy, co člen zákonodárce! Vláda vyšetřovala oba případy a přesvědčila se, že vše to byla jen „mistivá nástraha.“ A muž mému jen sdělil, že musí mít „dobrého přítele mezi svými krajany.“

Krajanek ten již odpocívá v pokoji, však jeho nástupci konají šlechtnou práci dále a co pro spásu našeho českého lidu, zde v Nebraskae a Omaze zvlášť.

Jak tuším, většinou Čechů jest známo, že jsme začali na prvního listopadu vydávati „Deník Pokrok“, a jaké bylo naše překvapení, když se nám dostalo číslo „Osvětly Americké“, v níž jest potupně uvítání, a to jen ku poškození podniku našeho v zárodech, tak aby zviklali důvěru lidu, napsali že byl založen za politické peníze. Jest to věru divné, že list „Pokrok Západu“, jenž vychází 45 roků a který pomáhá zvelebovat stát Nebraska, pobádaje Čechy ku osazení vni jej, sdílil s nimi všechny nedostatky a svízele, prodělalav zároveň pionýrské slasti s jeho osadníky, kteří se dnes došli toho tak zvaného blahobytu. Stáli se z mnohých krajanů zámožní lidé. A za celá ta léta, co list tento roste, a za posledních 15 roků, eo jej Bu reš řídí zvlášť, a nyní jen sám se synem Lumířem vládní, a v dne (v noci pracují, by jej zdokonalili ku výhodě a chloubě nejen své, ale zároveň všech Čechů na západě a v Omaze zvlášť, neboť město toto připomíná se dvou měst, zvlášť jímž Omahu, kde bydlí mnoho krajanů se značně zvlášť, bylo tudíž naší myšlenkou povznášeti i Čechy tímto krokem, by i oni mohli pokračovati na to, že čtí kráťeti zároveň s duchem času, ale nezůstávají po zadu za jinými národy. Nelitujeme peněz na práce a jenom ten člověk, který začátky podniků některého prodělá, a zvlášť začátky českého živinářství zde v Americe, může si učiniti pojem, eo to vyžaduje námahy a sebezapření. A když ještě ke všem snahám, ku práci čistě poctivé, tu se nám du-

stat od nezkušených, malých lidíček takového posudku, v zájmu pokokování, tož jest čas, by přišla ruka spravedlnosti!

Myslím, že není nám žádnému třeba prositi o dovolení, sníme-li, či nesíme vykonati nějaké dílo, zvlášť když nežádáme naše „takékolleky“ o finance. Každý si může koupit a se najisti, neb postaviti za své, to jest nám, prosím, snad dovoleno!

Čtená paní Ludvíková! Měla jsem tu čest Vás poznati před mnoha léty, když jste s Vaší společností první hráli v Omaze, a sleduji práci Vaši člátečně po celou dobu, a dovedu též ze své zkušenosti posouditi práci Vaši, zvlášť teď, eo jste odvolala a myslím, že není třeba, by Vám ji ještě někdo stěžoval. Každý che být živ. A ti, eo si čestně živobyti zaslouží, buď jim dáno alespoň trochu toho uznání. Divadlo jest školou života, a věru nebylo by na škodu uvésti všechna šlechtná jednání našich „také-krajanů“ na „prkna“, tak aby alespoň každý poznal, jak se tam krásně vyjímá.

Náš Omaha by Vám mohla poskytnouti několik krásných, poctivých i odstraňujících charakterů, i z poslední doby.

V tomto případě jest člověku jen třeba pracovati dle svého vlastního předsevzetí a nevšímání si těch ubohých tvorů, kteří „smad“ již za svá jednání ani zodpovědní nejsou, poněvadž jsou tak zanedbaní samou mstou a bloudou zástí, že nevědí, čeho čini. V Evropě napadá bodáky Němce Slovana-Čecha, a zde jazykem a pěrem Čech Čecha!

Některé události z doby kruté války“ milým krajanům sděluje Moravanek a jedna z ošetřovatelek v Polsku, Omaha, 12. prosince 1915. — (Pokračování). — Z počátku jsme ve Vlně na nádražích při příjezdu každého vlaku dávaly raněným, kteří byli ubožáci smáčkání ve vozech tak, že by mezi nimi ani hrách nepropadl (i v těch, eo jsou určeny pro dopravu dobytka) kávu, polévku a ně kdy i mléko. Než bylo mně jich tolik líto, když jednotlivě dostali taký kolíček a on by byl jižtnou nejmenší čtyři. Byl velký nedostatek mléka i chleba. Po odjezdu vlaku jsme všechny zupovaly ze starého plátu tak zvané „scharpie“ eo se velmi dobře osvědčovalo na rány — mnohem lépe nežli vata. Byla jsem přítomna některé operaci, při tom obsluhuje lékaře. Zeela jsem mně utkvěl v paměti jeden případ operace — byla jedinou polském pesíkovi vyřadit jakás stěrpina ze šrapnelu, uváznuví mu v krku. Hoch ten asi přiletěl vyhlížel tak sestárý, že nebyti tabulky nad jeho postelí, a kdo by v jeho stáří nevěřil. Při operaci dána mu (narkosa) a Dr. naričil mu, aby čítal. Začal ubožák čítat a dopočítal asi 12 a začal zvoněným hlasem zpívat (za spal) „Už já věnué (více) po Moravě spachřovat nohovědem, kocha jim (militujem) tam ladněm (hezké) punny (dívký) a už věnué nebudem (znáti nebudem).“ V tak vážné situaci a nemohl se nic udržet smíchem. Hoch ten byl někdy dříve z ruského bojiště dopraven na Moravu do města Lipulku, někde v severní Moravě. Tam byl asi 2 měsíce a odtud si dovezl ty krásné vzpomínky. Necht se ubožáci alespoň trochu obveselují. Je jim toho skutečně třeba, by si dodávali kuráže. Jde mi skutečně, draží krajané, mrazí po těle, když si vzpomenu na letošní zimu. Už v létě se šily po celém Rakousku poležky z novin, které snad dodávají tepla. Než eo je to všechno platno! Můj strýček byl raněn u Ravarusky a dopraven do Cher do nemocnice. Když ho svlékali, padaly mu kusy masa od těla, byl celý omrzlý. V botech mu zůstaly kousky masa od paty. Právil, že to nechtí, to maso je tolik jako žluň. Neděsí Vás to, draží etenáci? Mě ne, já jsem na ty věci tak zvykla, ani nevím jak. Když jsem doma zabíjel (vepře) schovávám je se pod postel. Když tekla sestře krev z nosu, chudlela jsem a teď jako rezník. Z počátku bylo mi to taky děsné, vyhledla jsem při tom, ale jak se říká, všemu člověk zvykne. Přítště budu pokračovat, avšak, teniči Vám moje řešení nudné!

Čtená slečno! Díky za pokračování ve vašem líčení scén, jehž jste sama byla svědkem. Budeť užjstena, že vaše dopisy jsou toužebně očekávány a proto jen laskavě v líčení svém pokračujte. Pozorovatelka, Omaha, Neb. —

Čtená paní pořadatelko „Zenské Hlídky“, jakož i etenáci a etenáky tohoto listu, především přijímte srdečný můj pozdrav! Osmělím-li se též s párnou Hlídky do naší milé „Hlídky“, a to na vyzvání těch známých, a to jen pod podmínkou, jestli nepřijde moje jméno do veřejnosti. Víte ono se to má taktó, když člověk je v oběhodě, tu se vždy bojí, by si někoho nerozhněval, a tu se musí držet zpátky. Lid je teď tak hned uražen že vše běže na sebe, a to snad jen proto, že buď nepřemýšlí o tom, eo čte, aneb tomu nerozumí. Co se mne týče, já vždycky ráda čtu dopisy neb články, ať se jedná o osoby, neb jiné věci, se všeho si může nějaké to zrnecko vybrat. Jen člověk, který nedbá čist aneb nečee se namáhat, by se poučoval, tomu se vše příčí. Takové by bylo třeba poslat tam do Evropy, kde je ta válka, však oni by zkrátli, a pak by jisté neměli chuti své brát na sebe. Byla jsem v neděli na té přednášce pana Jiěnského, ale hrůza mně šla zrovna po zádech při pohledu na ta zarzačená, těla těch ubohých vojáků. Věru člověku zůstává zrovna rozum státi, když se vše rozváží, že tu není žádné spravedlnosti, žádné moci, by touto hrůznému zabíjení učinila konec. Naposled ještě vládnou do toho naše Spojené Státy, a eo potom? Tak se to vše zdá, že je to trest Boží — a zas přemýšlím, že, kdyby pán Bůh chtěl trestat, že by alespoň usetil těch ubohých, kteří se nepravívali, však taktó musí trpěti zároveň. Jest to věru hrůzná a lid by měl být trochu alespoň z polepšení, když má takové příklady stále před očima, neměl by tak jeden na druhého sořit a mu závidět, neboť sám neví, eo jemu může být dobré, aneb jak z dlouhou bude. Iae jak se — — — když se člověku dobře vede, zbujní a pak s ním není k vydržení. Opuštěte, etená pořadatelko, že jsem tolika na poprvé napsala, neboť mluvím od srdce — upřímně a bylo by dobře, kdyby nás více se trochu upřímněji vyjádřilo, možná že bychom přišly k nějakým myšlenkám a měly lepší vůli. Těšilo by mne, kdyby některá z těch které mě vybíží ku psaní, také sama nám něco pověděla.

Josefina Tůmová, Dorchester, Neb., 6. prosince 1915. — Čtená paní pořadatelko a všichni etenáci, přijímte můj srdečný pozdrav! Paní pořadatelko, když jsem Vás navštívila, slíbila jsem, že budu brzo psát. S prací svou však jsem zůstala tak pozadu, že, když jsem přijela z toho mého vyletu, ani čas se mně nedostávalo. Na to pak asi za šest týdnů rozmohl se u mě dezeručka. Pak zase dostali jsme telefonní zprávu, že mám k synovi přijet. Můžete si představit, jaké to bylo pro me leknať. Přes to ale honem jsem se připravila na cestu. Syn jel se mnou a vzali jsme je do Omahy, kde mně lékař řekl, že deuru musím dát do nemocnice. Byla stížena neduhem žaludčím a dva týdny setrvala v ošetřovně v nemocnici, nacež jsem si pro ni opět došla. Když již byla doma, tu ještě dostávala záchtavy, tak že mnohdy až omlela. Nyní však, ehvála Bohu, jest i přece lépe, ačkoli zase má kašel a nevím tudíž, kdy opět bude moci jít do školy. Mlá teto, když jsem jela do Omahy do nemocnice pro naši Emilku, tak jsem tehdy vezla viano, při nejpěší ale vůli nebylo mně možno se k vám dostat a můžete si představit, jak mně to narzelo. Prosím, až opět budete psát do naší milé Hlídky, laskavě udejte svoji úplnou adresu, nebo mně ji sdělte soukromým dopisem. Jen ale pište eo, nejdříve, neboť vězte, že jakmile přijde „Pokrok“, tu hned vezmu jej do ruky a prohlížím „Zenskou Hlídku“ a ujdě-li tam váš dopis, tu říkám — teta je tu zase! Ta naše Hlídko by nebyla ani celá, kdyby tam teta neměla dopis. Srdečně děkuji paní pořadatelce i těm Vitámavosové za pohostění a budu-li mně někdy možná, tak vám to vše oplatím a to s velkou radostí. Počasí máme stále ještě pěkné, tak jako z jara, ovšem že nevím, jak to tak dlouho potrvá. Za vaňička a smetanu dostáváme nyní dobré ceny — za smetanu 32c a za vejce 25c, ale jen kdyby jich nyní bylo hodně. — Nuže, milé etenáci, už zase bude me mít brzo o jeden rok blíže k té smrti. To nám léta ubíhají jako voda, že ano? Nu, jaká pomoc, když už ten svět to tak nese! Na eo se máme na tom světě vlastně těšit, jen snad na tu smrt a pak budeme spokojenější a konečně budeme mít všeho dost! Srdečný

pozdraz na paní Prokopovou v Hamill, So. Dak.; a paní Balonovou v Tobias, Neb. — Paní Balonová, laskavě vyřidte pozdrav tému, můj dětem. Nuže na shledanou! Čtená přítelkyne! Jest mně velice líto, že vaši slečnu dezeručku potkala tak nepřijemná nehoda; však doufám, že bude zase brzo úplně zdráva, tak aby mohla pokračovati ve svých studiích. Srdečně vás všechny zdraví, a bude se těšiti na brzkou shledanou, když ne osobně, tedy alespoň „Hlídkou“. Pořadatelka.

Frances Oupalíková, David City, Neb. — Čtená redakce „Pokroku“ a věžená paní pořadatelko, jakož i milé etenáky a páni etenáci, přijímte srdečný můj pozdrav! Ze dne 23. listopadu kdosi se zmínil o čocce, však to jsou vltahně výmysly a báehorky. Aby však čocka byla skutečně oceněná, jako dobrý pokrm na jídelním listku a porovnaná ještě lépe — čocka má v sobě léčivé vlastnosti přímobilně. Ve staré vlasti, jak asi každý z vás ví, dala se čocka, kroupy, houby i brambory a byla to výborná polévka. V zimě některé hospodyně přidávaly kus uzeneho masa. — Čocka vařila se též na kyselo; dala se totiž vařit a když byla uvařena, udělala se do běla jíška a tou se čocka zasmazila a přidalo se pak k ní octa; to byla na kyselo. — Jiné vařily ji jako hrách — polovíce krup a polovíce čocky, pak se podlila sádlem. Já vám řeknu, to nám to chutnalo, když se přišlo v zimě z práce! Čocka se v některých krajinách vařila na štědrý večer a při tom též houby na kyselo. K léčení jest čocka zrovna tak dobrá, jako k jídlu; hodí se na zánět očí — třeba dobytka — a vždy postaeí. Rolníci léčili čocou, kterou roztloukli, nebo rozceřkali v ústech a pak ji dobytčeti přiložili do oka, nebo na záněcené oko, anebo kopyta. Čocka se uvařila, rina vymyla a ní obložila. Lidem vařená čocka čísti krev a štávy v těle. Vařená rozmačkaná čocka, přiložená na rány, zastavuje krvácení. Odvar z čocky rozháni otekliny očí — ač se totiž tím odvarem vymývají z píva a čockové mouky vařená kafe prospívá zanětním, vředům v botech; léčí snad i nezhojitelné boláky. Mrkev je též dobrá na boláky hněvající a léčí rány na venku, léčí záněty očí; proč by tedy neléčila čocka zánět a boláky, záudeční vředy. Čocky mělo by se lépe na jídelním listku používat, našimi mladými lidmi; ale kde, čocka jim nejede — není prý dobrá. Máme toho zrovna důkazy: ve staré vlasti byla čocka třeba třikrát v týdnu na stole po celá léta a kde bylo tolik rakovin, záudečních vředů, boláků jako zde? Neslyšela jsem o tom, že by tak v každé vesnici podobnými chorobami stonali. Co zde uvádím, není žádný výmysl, anebo že bych to pouze slyšela. Však já viděla i mého otce čocou léčit a to s dobrým výsledkem. V případě sverhu uvedených nemocí to může každý zkoušet; nikdo se nemusí rozmyslet, neb snad bát, ježto je to zároveň dobrá, zdravá potrava a konečně za zkoušku to přece stojí. Tak mně odpuštěte, že mne ta čocka přivedla na tyto myšlenky.

Teta Vitámavosová, Omaha, Neb. Milé družky „Zenské Hlídky“ říkají se, Šimona Judy, zima je tu, dý, nemá-li moei, přijde na vše sv. v noci! A dnes máme již po svátku Poutí Panny Marie a ještě stále pěkné dno. No, eo léto zamehlo, podzim to vynahrádí. A ujdě-li to do vánoc, pak to nebude již tak zlé. Tak vám musím povědět, jak jsem se měla na svých návštěvách. Jak jsem se již zmínila v dopise z David City, měla jsem se dobře; škoda jenom, že toho dobrého je tak vždy pomalu. Nevím, eo jsem udělala paní Kučerové, že se jí na mně stále něco nelíbilo. Jednou odpoleďne jdeme navštívit všechny mé přítelkyne. A proto že jsou všechny od sebe vzdálené, měla jsem tedy stále nespěch. Však moje průvodkyne ustavičně něco na mne viděla. Vlasy moje krouzlovala, že prý již na sebe nie nedržá; sukně jí nebyla vhod, řadím stále něco scházelo, krok že nedrží, jdu prý jako švec od verpánku. Co lídí řeknou, že jsem z Omahy a neunim udržeti krok, Nu, bodeť, myslíte, že v Omaze se ehodí podle kroku? Tam se jde, kdo dřív, ten dříve — stále na spěch. — První štače byla u pani Kurové a přes tož že paní nyla podlahu a já ehvátala, dala se paní K. do řeči o nějakém kabátu. Tak již pojďte, kdy pak se dostanem k Sochorovým, ta dálka a je-

sté jinam a večer k Vaňkovým. A již tedy jdem! Kolem štrakových jsem se ani neohlédla, aby nás nevolali, neboť by by zase byla odtud výprava, jako od pana Kučery, kde hned při výhledu z domu jsem se zastavily podívati na dvojeřádk. Tam jsme byly hezky dlouho, eož se paní K. líbilo. Tak abychom již šli. K Sochorovým je to tak daleko! U Fajtingrů dáme jenom „hello“ a „good-bye“ a půjdeme. Zatím dojdeme na místo třetí, zavzoni se, přece jako hosté u předu, ačkoli já jsem chtěla jít zaďem. Však jsem za to dostala, že nemám žádnou manýru. Jsem z Omahy a nemám prý jí dělat ostudu. No, to se zase chee usadit! Kdy se dostanete k Sochorovým? A tak se domlouváme u dveří; však paní Fajtingrová již otevřela, eo se tu domlouváte, projďte dál! No, ale jen na ehvilku. Přece odložte, však ještě dojdete! Nu, tedy ehvilku, tak! To již se jim povedla síť, kterou na mne pletly. Při otevření dveří pokoj byl plný dam a nyní teprve se mně smály, jak jsem měla stále na ehvat (dostaveničko) a paní Sochorová tady. J, já hloupá husa; teď teprve vím, proč vám byly ty moje záhyhy, ten můj krok, ty manýry a dopoleďne ta krátká mluva do telefonu. A tak; ano, tak, my vás cheeme užít všechny dohromady — celé pldně a nejen ehvilku. Při veselém hovoru a výborné svahčíně jsme se bavily a jen nerady musely jsme se rozežádet domů. Abych zde uváděla jména přítomných, vzalo by to příliš místa, proto mně to budíž prominout. A já vám, drahé přítelkyne srdečně děkuji za vaši laskavou přízeň a přátelství, které jste mně na jevo daly tímto dostaveničkem. Nevím však, eo jsem udělala Vaňkovým, že se mne chtějí tak pomást. Vy, jedna teta, zde zstanete u nás a sítam nepůjete, to vám povídám. Také u nás a nejenom u Kučerů. Tady musíte být! Nu, prokrynda pána, lidi, eo pak jsem vám udělala? Snad přijde pro me policajt, než mně takhle držíte. Policajt, nepolicajt, tady budete dnes u nás a v tom již paní Vaňková dávala večerí na stůl. A již povel k jídlu — jezte! jezte, žádná pomoe, také my vás cheeme jednou! A žádná mluvění. Ach, ano, vždyť vás pozdravuje teta (Lumátalová). No, to nyní nechte, až se najíte! Tedy to povím až v příštím „Z. H.“

1550 — Kabát pro slečny a útlé ženy, s obratitelným límcem. — Strih ve 3 velikostech: 16, 18 a 20 roků. Vyžaduje 3½ yardu 54 palecové látky na velikost 16 let.

1547 — Dámské šaty k nošení po domácku. — Strih ve 6 velikostech: 34, 36, 38, 40, 42 a 44 palecí přes prsa. Jest zapotřebí 5¼ yardu 44 palecové látky na velikost 36 palec. — Sukně při dolním okraji měří asi 3¼ yardu.

1558 — Sukně pro slečny a útlé ženy, s přeloženým okrajem. — Strih ve čtyřech velikostech: 14, 16, 18, a 20 roků. Velkost na 16 let vyžaduje 3¼ yardu 36 palecové látky na sukni a 1¼ yardu na lemu.

1556 — Míddy blůza pro slečny a útlé ženy. — Strih ve 4 velikostech: 14, 16, 18 a 20 let. Jest zapotřebí 2¼ yardu 44 palecové látky na velikost 16 roku.

Každý, kdo sobě přehledí na někteř z našich lístů, obdrží toden modní vzorek stříh úplně zdarma. Další vzorek se 10c toden.

Paní J. A. Nomišová a Ptes Plot budou v každém čísle Vaňkova. Bez nich vy, ani váš soused rozhodně bytí nezoboh — a nebudou, když jen Č. Am. Venkov jim předstí dáte.